

O HOME ELEFANTE

David Lynch, 1980

795

ESTREA EN NUMAX: 13.02.2025 | V.O.S.E. | 125 min

A finais do século XIX, o doutor Frederick Treves descobre nun circo a un home chamado John Merrick. Trátase dun cidadán británico coa cabeza monstruosamente deformada, que vive nunha situación de constante humillación e sufrimento ao ser exhibido diariamente coma unha atracción de feira.

«Terías que ter un corazón de pedra para non emocionarte c' O home elefante'»

Almar Haflidason, BBC

Unha trágica historia de compaixón

Por Peter Bradshaw

Esta fermosa, medida e bastante atípica película de David Lynch de 1980 foi escrita para a gran pantalla polo director de Missoula con Christopher De Vore e Eric Bergren. Conta a historia de John Merrick, o "home elefante", unha persoa da época vitoriana con desfiguracións conxénitas que foi rescatada dun cruel espectáculo de feira polo médico Frederick Treves e establecida como unha figura de moda na sociedade londinense. John Hurt, con complexas próteses, interpreta a Merrick cunha voz amable e temblorosa. Anthony Hopkins é Treves, o home de ciencia vitoriano que o rescata.

O filme é diferente da obra teatral homónima, na que David Bowie interpretou a Merrick en 1980-81, do mesmo xeito que o papel de Bradley Cooper no recente revival londinense bota man dunha voz claramente inspirada en Hurt. A obra suxire unha ousada tensión sexual no interese de Kendal por Merrick, mentres que a película imaxina episodios prolongados nos que un corrupto porteiro do hospital (interpretado por Michael Elphick) está a ser pagado por bebedores de pubs para que lles permitan mirar o atemorizado paciente.

A película de Lynch foi celebrada e falsificada no seu tempo, sobre todo na comedia *The Tall Guy* (Mel Smith, 1989), cuxa trama presentaba unha versión musical de mal gusto na que Jeff Goldblum tomou o protagonismo. Hai que dicir que *O home elefante* de Lynch, aínda que non é exactamente sentimental, adopta unha actitude decididamente non alienada ante a imaxe de Merrick: racional, compasivo e moi diferente do enfoque do que se podería chamar corpo-inconformidade en *Cabeza borradora* (1975) na que a nota principal é claramente o horror. Hai moita máis empatía n' *O home elefante*, especialmente na conmovedora escena na que Treves trae a Carr-Gomm a ver a Merrick por primeira vez, e o pobre Merrick ao principio case non é capaz de falar e despois asombra a ambos os homes recitando o Salmo 23 de memoria.

A representación que Lynch fai do Londres vitoriano é increíble, porque non é fetichizada como adoita facer Hollywood, senón que simplemente utiliza as localizacións da cidade existentes en 1980, cando aínda mantiña abondas coincidencias. E Lynch, coa súa montadora Anne V Coates, subverte o ritmo narrativo habitual rematando cada escena nunha liña ou momento que normalmente podería considerarse un punto culminante, dándolle ao proceso unha lóxica onírica persistente. Será no momento no que Merrick está a ser exhibido na xira europea cando Lynch se afasta máis da empatía, virando máis cara ao estilo Tod Browning. Os dous aspectos deste enfoque poden non estar perfectamente resoltos, pero iso non quita que estamos ante un drama absorbente, satisfactorio e moi poderoso.

Publicado en theguardian.com